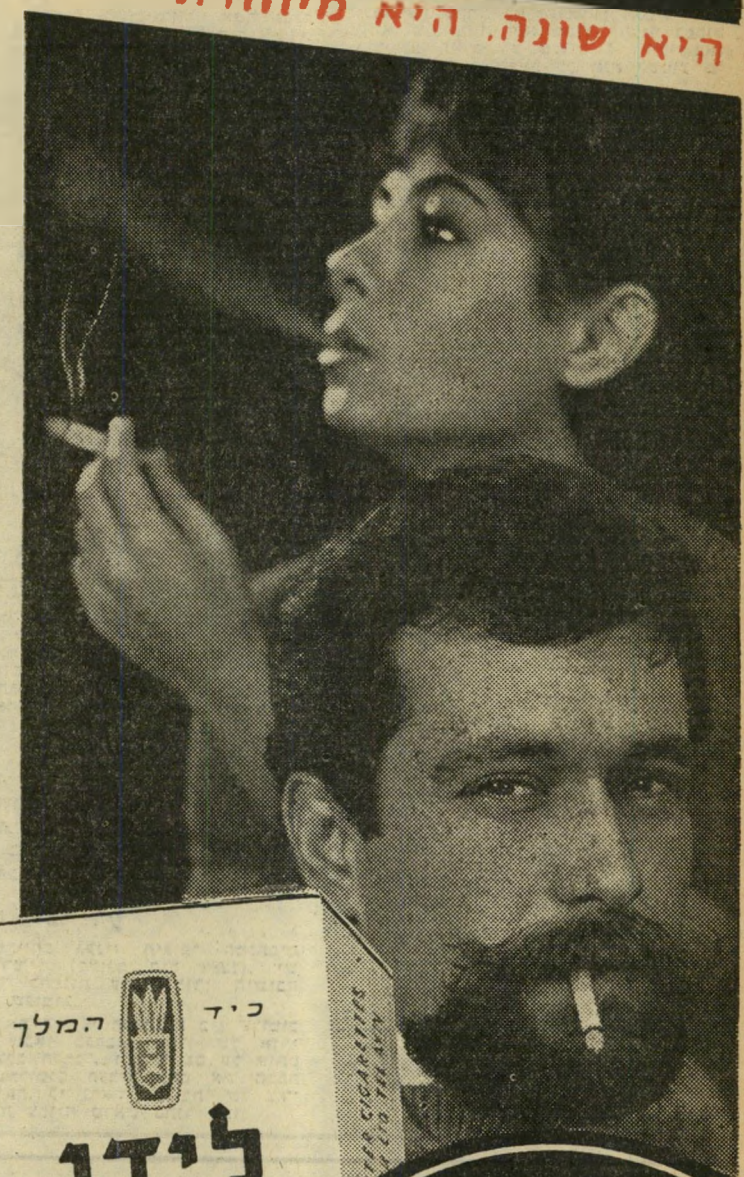

היא שונה. היא מיוחדת במינה

כיד המלך

לִידוֹ

היא... "BLENDED"

20 סיג. "BLENDED" פילטר

תוצרת דובק - ערבות לטיב

פרסום רדי יעקבסון

שערותיך נושרות?
הנך צפוי לקרחת?

הצטרף לאלפים שנוכחו בייעולות של אליקסיר מוצר של הביאוקוסמטיקאי ד"ר א. רובין

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי המערכת והמנהלה: תל-אביב, גליקסון 8, טלפון 226785, ת.ד. 136 • מען מברקי: עולמפרס • דפוס משה שהם בע"מ, ת"א. סין 6 • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

במדינה

העם

ציוני דרך

ישראל נמצאת במצב של עליית שיא. גרמו לכך כמה וכמה נסיבות. אין במדינה ויכוח ציבורי על נסיבות אלה. אך דבר אחד נעלה מעל לכל ספק: אין להן שום קשר עם פעולת ההסתדרות הציונית. אותה שעה נערך בישראל מחזה מסובך של התכנסות הפרלמנט הציוני, הוא הוועד הפועל. דיוניו ארוכים ומרשימים. בולט בהם פרט אחד: אין להם השפעה על העלייה. הראייה: ההגירה היהודית הגדולה ביותר, הנערכת עתה בעולם, היא מאלג'יריה. היא אינה באה לישראל, אלא לצרפת. לתנועה הציונית יש אפשרות בלתי-מוגבלת להשפיע על תהליך זה. התוצאה קרובה לאפס.

דומה שקשה לתאר הוכחה משכנעת יותר לכך כי ההסתדרות הציונית כולה מיוזרת. נשיאה מושפל בפומבי, מנגנונה היקר מתחרה עם מנגנון המדינה, על תקציב בה האדיר אין פיקוח דמוקרטי כלשהו, עסקניה מבליים את עיקר זמנם בסיולים. מדברים בישראל על ייעול וחסכון-חובה. יתכן שכאן הנקודה להתחיל.

ציונות

מסכת פגישות

אינני נוקם וגוטר. אינני חושב על שום תגובה. רק רשמתי זאת לפני, אמר דר' נחום גולדמן. הוא לא היה היחיד שרשם לפניו מה שקרה השבוע, באחד הסכסוכים המוזרים ביותר שאירעו בארץ. תחילה היה נידמה כי ידו של גולדמן תהיה על העליונה. הוא חזר ארצה, שופע בטחון עצמי, הפליט שנפגש עם מי שגפ גש רק לפי בקשת השגרירות הישראלית. הרשם היה שגולה המירשעת הפילה את בן-גוריון התמים בפה, המריצה אותו ב-קלות-דעת לנגות את פגישת גולדמן ללא בדיקת העובדות. ואכן, משה שרת ושאר אנשי מפא"י במסודות הציוניים התייצבו לימני גולדמן.

"אל תפריע לי...". אלא שבהדרגה השתנתה התמונה. כשהחל גולדמן מפרט את טענותיו, במסיבת עיתונאים גדולה, נסתבר כי השגריר הישראלי בחשינגטון לא ביקש אותו להיפגש עם עוזר שר-החוץ האמריקאי, אלא שגולדמן הודיע לשגריר על כוונתו זו. השגריר ביקש לזכות את הפגישה ונסע לישראל. אז התקשר גולדמן עם עובד נמוך יותר, ב-דרגת ציר. הלה אמר לו, בערך: "טוב, אז אם אתה כבר נפגש עמו, תגיד לו ש...". זה הספיק לגולדמן כדי לראות בכך "אישור". אך זה לא הספיק לגולדמן.

התגודות התבטאו בהודעות קול ישראל. תחילה הודיע, מפי הגבורה, כי ביגיי רואה את העניין כמחוסל, לאור הודעת גולדמן, ואחר כך פירסם הכחשה.

שוב הובן בן-גוריון שלא כראוי. אמנם הוא רואה את העניין כמחוסל — אך לא לאור הודעת גולדמן, אלא לאור מכתבו של משה שרת.

גם זה לא הספיק. כעבור יום פנה בן-גוריון אל שרת בנסות די רבה, כשהלה קרא קריאת-ביניים בעת נאום בן-גוריון. "אל תפריע לי, שרת", אמר. הוא התכוון לנאום — אך אפשר היה להבין אותו אחרת.

מצב המניות. מי הפסיד? הפסד זה אמיתי היה, בלי ספק, של גולדמן. גורמי חוץ משוחחים עם גולדמן מתוך שני נימוקים: או שהם רואים בו דובר בלתי-רשמי של המדינה, או שהם רואים בו אלטרנטיב בה עתידה ופוטנציאלית לקו הרשמי. אחרי אירועי השבוע, הושמט הקרקע מתחת לנימוק הראשון, והשני קרי. לעיני העולם כולו הוכח כי גולדמן אינו מדבר בשם המדינה, וכי ראשי המדינה בועטים בו פומבית, ואילו הנימוק השני הוחלש אף הוא: כי מניותיו של גולדמן ירדו.

דיעות

הפועל המתבגר

אחרי כל ההמולה והפרסומת המוקדמת שליווה את הבליה-לידה של מן היסוד, ציפו הקוראים כי בטאונה של קבוצת לבון יהיה דו-שבועון חספני, שופע מתח ורוח-לחצי מה. כאשר חספו השבוע את הגליון הראשון, נסתבר להם כי טעו.

• שתקפותו לא נבעה מעמדת שרת או הליברלים, אלא מדרישת נציג מפ"ס.

אל הקוראים

בחודשים האחרונים חלו עליות ניכרות בהוצאות היצור של "העולם הזה". נייר, דפוס, חומר-ציורי, צילומים ודלק הם רק סעיפים מספר ברשימה של ההתיי-קריות.

בתנאים אלה שוב אין עתון בלתי-תלוי יכול לקיים את שרו-תיו בלא העלאה במחיר. על כן נאלץ "העולם הזה" להעלות את מחירו החל מן השבוע ל-75 אגו-רה לגליון.

המנהלה

בצורתו ובתוכנו, דומה מן היסוד יותר להפועל הצעיר, השבועון המפא"י החתיק, מאשר לבטאון רעיוני מודרני. ירכיב לבון במפא"י מיהרו להדביק לו את הכינוי הפועל המתבגר.

נוקייב ושנור. שני הכותבים המרכזיים בגליון — פנחס לבון ודן (דינורש) הורו ביץ — הקדישו את עיקר דבריהם לזכות הביקורת. הם תקפו במילים חריפות את הכוחות המבקשים לבלום כל ביקורת ב-מדינה. אולם כאשר ניגשו בעלי מן היסוד להשמיץ את הביקורת אשר בפיהם, נסתבר כי היא קלושה וחיוורת. הערותיהם הבי-קורתיות יכלו להופיע בקל גם מעל עמודי דבר או הארץ. בין השאר:

• על מדיניות-החוץ: "רצוי לישראל ל-צמצם את תחומי החיכוך עם ארצותיה-ברית... מנקודת ראות זו יש לבחון, אולי, גם את הפיתוי של פעולות ישראליות ל-הגנת זכויות צדקות, כפעולת נוקייב...". מסתבר כי העורכים אינם דוגלים בניסרא-ליזם, ואין בפיהם ביקורת ממשית על מדיניות הבטחון.

• על המדיניות המרהיבת: "נאצר הכי ריו בפני עתונאים מלבנון שטרם הגיעה ה-שעה למלחמת-שמד נגד ישראל, כל זמן ש-הגייס החמישי עדיין מצוי בעמדותיו בקרב הערבים... ומכאן, פתח במחשבה רבה". העורכים אינם מגלים אם כבר החלו במח-שבו זה, ולאן היא הובילה אותם.

• על המדיניות הכלכלית: "צודקת ה-תביעה לביטול שעות-הקייק... העורכים מתנגדים לקיצור שעות-העבודה של פועלי הבנין. הסיכום: "דרושה, איפוא, מדיניות כלכלית ברורה, למען ידעו מה תובעים מן העובדים והמעבידים". אך העורכים אינם אומרים מה צריכה להיות, לדעתם, מדיניות זו.

• על המדיניות הציונית: "מתברר כי תרומות היהודים למען ישראל במסגרת המבנית אינן עומדות בהתאמה כלשהי... לצורכי הפעולה בארץ... ולאפשרויות ה-חומריות של היהודים ברוב ארצות ה-רחה". ובכן: יש להגביר את השנור.

• על מדיניות הפנים: "מי שטוען ש-מישטרנו אינו דמוקרטי — מעתה, בלי ספק, את המציאות ואת העובדות אך אין להוציא מזה מסקנה, שהמישטר הדמוקראטי במדינה, איננו זקוקים לתיקונים רצי-ניים". הפתרון, לדברי פנחס לבון: "חינוך עצמי וחינוך כללי".

ניטראליות שלילית. גם בשאר ה-שטחים נוקטים העורכים סגנון פושר ופס-רני, בשטח הבטחון תוקף מן היסוד ב-מידה שחה את אותם המבקשים למנוע כל ביקורת, ואת אותם המשתמשים במונח הגנאי "בסחזונים" (ראה איגרת העורך). בעניין אלג'יריה הוא נהג באותה ניסרא-ליות שלילית: הוא תוקף במידה שחה את המודעים עם האר-אראס ואת הוועד הישר-אלי למען אלג'יריה החופשית.

ברור כי קבוצת לבון אינה שוקדת על גיבוש מסגרת רעיונית חדשה, אלא פולטת לזירה הפוליטית המעשית (ראה הנידון).

אין מקום. לפי הקו הכללי, נמצאת הקבוצה כיום קרוב למקום בו עמדה סיעה ב-בראשית שנת ה-40 לפני הפילוג ב-מפא"י. היא ימנית יותר מאחדות-העבודה. אך כאשר כמה ממנהיגי אחדות-העבודה עז-מה מתגעגעים לחזור לכפא"י, האם נותר מקום לגורם נוסף בינה לבין הנהגת מפא"י? קרוב לחדאי כי לבון נוקט בסגנונו הנו-כחי מתוך תקנה לרכוש את לבם של חברי מפא"י בחוגי ההסתדרות וההתיישבות ה-עובדת. כמו נהגו גולדמן ומשה שרת, ממתין גם הוא, מן הסתם, לרגע בו ירד בן-גוריון מן הבמה, כדי להשתתף במאבק על היסוד. אך אפילו מבחינה זו, נראה מן היסוד כמכשיר חיזר וחסר-דמ. מדי.